

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/262/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4617204923
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4617204923.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej PhD. a sudcov u JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Jarmily Pogradovej, v právnej veci žalobcov: X./O. I. E., nar. XX.XX.XXXX a X./ E. E., nar. XX.XX.XXXX, obidvaja bytom T. XXXX/XX, XXX XX Q., zastúpených JUDr. Ivanou Magdolenovou Joríkovou, advokátkou so sídlom Hrnčírikova 1/B, 958 01 Partizánske, proti žalovaným: 1./ J. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX Q., 2./ E.. S. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX/XA, XXX XX Q. a 3./ E.. H. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX Q., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 4C/32/2017 - 194 zo dňa 24. septembra 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalobcom v 1. a 2. rade ako spoločne a nerozdielne oprávneným priznáva proti žalovaným v 1. až 3. rade ako spoločne a nerozdielne povinným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Okresný súd v Topoľčanoch (ďalej len „prvoinštančný súd“) v záhlaví označeným rozsudkom určil, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi parc. registra „C“ parc.č. 5953/6 zastavané plochy a nádvoria o výmere 15 m² v kat.úz. Q. zameraného geometrickým plánom č. 208/2017 vyhotoveným dňa 12.06.2017 spoločnosťou GEOKO s.r.o., Obchodná 2, 955 01 Topoľčany, IČO: 36 566 497 a overeným Okresným úradom Topoľčany odborom katastrálnym dňa 20.06.2017 pod č. 332/2017, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku. Žalobcom v zmysle § 255 ods. 1 CSP rade priznal náhradu trov konania proti žalovaným v plnom rozsahu. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 137 písm. c/ CSP, § 132 ods. 1, § 129 ods. 1 a § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.2. Konštatoval, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali určenia vlastníckeho práva k pozemku špecifikovanom v odseku 1 tvrdiac, že pozemok nadobudli do osobného užívania na základe rozhodnutia ONV v Topoľčanoch zo dňa 01.10.1980 sp.zn. Fin-4-3911/80-229. Pri pridelení pozemku sa vychádzalo z geometrického určenia priebehu hraníc pozemkov zakreslených v GP z r. 1978. Na pridelenom pozemku postavili rodinný dom tak, že medzi hranicou pozemku a rodinným domom bol odstup, ktorý slúžil predovšetkým na prípadné nevyhnutné úpravy rodinného domu. Keď v r. 2015 začali s realizáciou prístrešku pred ich rodinným domom bolo zistené, že pôvodná hranica pozemku bola zmenená a posunutá v ich neprospech oproti pozemku žalovaných. K zmene priebehu hraníc malo dôjsť v rokoch 1988 - 1989 v súlade s meračským náčrtom vyhotoveným dňa 10.10.1988. Namietali, že s takýmto priebehom hraníc nikdy nevyjadřili svoj súhlas, preto tento akt katastra nehnuteľností považujú za nulitný. Keďže existuje nezhoda medzi stavom zapísaným v katastri nehnuteľností a skutočným stavom, majú naliehavý právny záujem na určovacej žalobe a pre účely jej podania si dali vyhotoviť vyššie uvedený

geometrický plán, ktorým bol z pozemku parc.č. 5953 oddelený novovytvorený pozemok parc.č. 5953/6 a tento zodpovedá stavu, v akom nehnuteľnosť pôvodne nadobudli.

1.3. Žalovaní so žalobou nesúhlasili a namietali tvrdenie žalobcov, že im zabrali 15 m² z ich pozemku; tvrdili, že hranice pozemkov sú vytýčené a užívané správne. Podľa ich názoru z ničoho nevyplýva, že pri pridelení pozemkov do osobného užívania sa vychádzalo z geometrického plánu Štefana Hlavinu z júna 1978. Žalobcovia začali rodinný dom stavať o niečo skôr a v r. 1985, keď im bol pozemok pridelený, mali postavenú hrubú stavbu. Namietali tvrdenie žalobcov, že rodinný dom začali stavať s odstupom 50 cm od hranice pozemkov. Podľa nich žalobcovia dom postavili presne na hranici využívajúc tú skutočnosť, že v tejto lokalite začali so stavbou ako prví. Tomu nasvedčuje aj pomerne podrobný vyšetrovací a meračský náčrt z augusta 1988. Na vybudovaní oplotenia medzi ich pozemkom a pozemkom žalobcov v jeho prednej časti a vybudovaní odkvapový betónového chodníka za domom žalobcov sa žalovaná v 1. rade aj s manželom a žalobcami dohodli. Vtedy sa vôbec neriešil reálny priebeh hranice a pokiaľ ide o odkvapový betónový chodník, žalobcovia si na jeho vybudovanie osobitne pýtali súhlas JUDr. D. T. a manželky (písomné vyjadrenie zo dňa 09.08.2017). Na pojednávaní dňa 03.11.2017 žalovaný v 2. rade poukázal na predchádzajúce súdne konanie sp.zn. 4C/251/2016 o určenie hranice pozemkov s tým, že podľa neho ide o duplicitné konanie, keďže sa v tejto veci už raz rozhodovalo. V r. 1982 sa robilo zameranie v tejto lokalite, keď ešte neboli postavené žiadne domy ani ploty a iba žalobcovia mali postavený dom ako hrubú stavbu a za hranicu pozemkov sa zrejme zobral múr ich rodinného domu a pokiaľ žalobcovia nepodali námietku voči takémuto zameraniu, tak to bolo aj tak zavkladované. Od r. 1982 až do roku 2015 neboli žiadne problémy so žalobcami ohľadom užívania pozemkov a nikdy nenamietali, že by užívali (žalovaní) časť ich pozemku. Múrik okolo pozemku sa robil v r. 1990 alebo 1991 a žalobcovia nemali žiadne výhrady voči jeho stavbe. Po znaleckom dokazovaní v písomnom vyjadrení zo dňa 10.04.2019 namietali, že od pridelenia pozemku tento užívali pokojne a nerušene v rovnakom rozsahu ako ho užívajú dnes a priebeh užívacej hranice sa nemenil a až do podania žaloby v konaní 4C/251/2016 sa ani žalobcovia nesprávali tak, že by ich v užívaní pozemku v týchto hraniciach rušili alebo že by medzi nimi ohľadom hranice a užívania boli spory. Poukázali na skutočnosť, že samotní žalobcovia im listom zo dňa 21.07.2016 navrhli, že si určitý pás pozemku, o ktorom teraz tvrdia, že je ich, od nich odkúpia. Trvali na tom, že sporný pozemok nadobudli do svojho vlastníctva pokojnou a nerušenou držbou podľa § 129 Občianskeho zákonníka a so zreteľom na vyššie uvedené okolnosti sú držiteľmi oprávnenými podľa § 130 OZ a preto sa stali vlastníkmi sporného pozemku, nakoľko ho majú v oprávnenej držbe už viac ako 10 rokov.

1.4. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaní v 1. až 3. rade sú podielovými spoluvlastníkmi parc.č. 5953 zast. plochy a nádvoria o výmere 470 m² v kat. úz. Q., zapísané na LV č. XXXX a to žalovaná v 1.rade v podiele 1/2 a žalovaní v 2. a 3. rade každý v podiele 1. Nehnuteľnosti boli nadobudnuté na základe rozhodnutia o pridelení pozemku do osobného užívania vydaného ONV Topoľčany dňa 26.07.1985 pod č. Fin-4-311/85-219, ktorým D.. D. T. a manželke J. bol pridelený pozemok parc.č. 5953 o výmere 475 m² a následne bola uzavretá dohoda o zriadení práva osobného užívania pozemku registrovaná pod č. RII-75/85.

1.5. Podľa znaleckého posudku znalkyne Ing. Strhanovej žalobcovia nadobudli parc.č. 296/14 orná pôda o výmere 445 m² na podklade rozhodnutia o pridelení pozemku do osobného užívania Fin-4-3911/80-229, RII41/81, ktorá bola zapísaná pod číslom zmeny 17/1981 na LV č. XXX v kat.úz. Q., pričom technickým podkladom bol geometrický plán č. 241 - 1 - 2520 - 0046 - 78 kat.úz. Q. a taktiež nadobudli parc.č. 3427 orná pôda o výmere 11 m² na podklade toho istého rozhodnutia o pridelení pozemku do osobného užívania, ktorá bola zapísaná pod č. zmeny 122/1981 na LV č. XXXX v kat.úz. Q., pričom technickým podkladom bol geometrický plán č. 241 - 1 - 2520 - 0046 - 78 kat.úz. Q.. Parcely č. 296/14 a 296/15 z kat.úz. Q. boli najskôr prečíslované a prepísané na parc.č. 3490/16 a 3490/17 do kat.úz. Q. bez zmeny priebehu vlastníckych hraníc na podklade zmeny katastrálnej hranice. Následne boli parc.č. 3427 a 3490/16 prečíslované na parc.č. 5702 (parcela mala mať správne výmeru 456 m², nakoľko nastala chyba v spočítaní výmer a nie 466 m²) a parc.č. 3490/17 na parc.č. 5953 v kat.úz. Q.. Prečíslovanie bolo vykonané na podklade THM (technicko-hospodárske mapovanie bez zmeny geometrického určenia, čo znamená, že vlastnícke hranice zostali nezmenené a boli stále určené na podklade vyššie uvedených geometrických plánov).

1.6. Žalovaní (právny predchodca) nadobudli parc.č. 5953 orná pôda o výmere 475 m² na podklade dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku RII75/85, ktorá bola zapísaná pod

č. zmeny 534/1985 na LV č. XXXX v kat.úz. Q.. Technickým podkladom bol geometrický plán č. 241-1-2520-0046-78 kat.úz. Q..

1.7. K posunu priebehu spoločnej hranice medzi pozemkami reg. C KN č. 5702 vo vlastníctve žalobcov, zapísanej na LV č. XXXX a reg. C KN č. 5953, vo vlastníctve žalovaných, zapísanej na LV č. XXXX došlo na podklade mapovania ZMVM vykonaného v r. 1988 a do evidencie nehnuteľností zapísaného v r. 1990. Žalobcovia nadobudli nehnuteľnosť registra C KN č. 5702 v r. 1981 a žalovaní (ich právny predchodca D.. D. T.) nadobudli nehnuteľnosť registra C KN č. 5953 v r. 1985. Mapovanie ZMVM vykonával štát v katastrálnych územiach, kde boli nevyhovujúce mapové podklady. Prešetrovanie vlastníckych hraníc sa vykonalo v auguste 1988 a náčrty z merania boli vyhotovené v októbri 1988. Mapovanie sa vykonávalo vo viacerých kat. územiach, na veľkej ploche. Zameriavali sa užívacie hranice trvale označené, napríklad oplotením, kolíkmi, stavby - múrmi. Pri mapovaní sa neurčovali vlastnícke hranice meračmi na mieste samom ak neboli trvale označené. Mapovanie ZMVM sa zapísalo do evidencie nehnuteľností v r. 1990, skončením konania o námietkach a vyhlásením platnosti obnoveného katastrálneho operátu.

1.8. Podľa znalkyne súčasný platný stav katastra nehnuteľností podľa mapovania ZMVM v spoločnej hranici účastníkov sporu nie je totožný s vlastníckou hranicou určenou podľa pôvodných geometrických plánov č. 241-1-2520-0046-78 kat.úz. Q. č. 241-1-2520-0046-78 kat.úz. Q., ktoré boli technickými podkladmi právnych listín. Súčasný užívací stav (múrik oplotenia a odkvap - odkvapový chodník stavby žalobcov) nie je totožný s pôvodnou hranicou určenou podľa vyššie uvedených geometrických plánov a nie je totožný ani s platnou vlastníckou hranicou vedenou v katastri nehnuteľností určenou na podklade mapovania ZMVM.

1.9. Na záver znalkyňa konštatovala, že na oddelenie pozemku registra C KN č. 5953/6 je vyhotovený GP č. 36566497 - 208/2017 a porovnaním tohto GP s jej zameraním a prešetrovaním možno konštatovať, že v geometrickom pláne je nová hranica určená správne.

1.10. Zo spisu Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 4C/251/2016 vyplýva, že žalobcovia sa v domáhali proti žalovaným v 1. - 3. rade určenia hranice pozemkov medzi parc.č. 5702 a parc.č. 5953. Žaloba bola rozsudkom zo dňa 11.04.2017, právoplatným dňa 25.05.2017. zamietnutá pre nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na takomto určení, keď podľa názoru súdu bolo potrebné nároky žalobcov riešiť žalobou o určenie vlastníckeho práva k tej časti pozemku žalovaných, ktorá sa nachádza pod prístreškom vybudovaným žalobcami prípadne aj k ďalšej časti pozemku vedľa ich rodinného domu.

1.11. Súd prvej inštancie vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu žalobe vyhovel, keď žalobcovia preukázali naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva v zmysle § 137 písm. c/ CSP, nakoľko bez rozhodnutia súdu o určení vlastníckeho práva zostane právne postavenie žalobcov neisté a existuje nezhoda medzi stavom právnym a skutočným. Tento vyplýva aj zo skutočnosti, že parc.č. 5953/6, ktorú si dali žalobcovia zamerať geometrickým plánom a ku ktorej sa domáhajú určenia vlastníckeho práva bola zameraná z parc.č. 5953 zapísanej v podielovom spoluvlastníctve žalovaných. Ide vlastne o spor medzi vlastníkmi susediacich nehnuteľností týkajúci sa priebehu hranice, čo vyplýva aj z konania sp.zn. 4C/251/2016 a nakoľko ide o vlastnícky spor, tak tento je možné riešiť len určovacou žalobou (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS205/2018 zo dňa 08.03.2018).

1.12. V rámci dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobcovia nehnuteľnosti zapísané v ich vlastníctve, nadobudli v r. 1981 a žalovaní (resp. ich právny predchodca) v r. 1985. Technickým podkladom nadobudnutia nehnuteľností v prípade oboch strán boli geometrické plány uvedené v znaleckom posudku znalkyne Ing. Strhanovej, ktorá konštatovala, že súčasný platný stav katastra nehnuteľností v spoločnej hranici účastníkov sporu nie je totožný s vlastníckou hranicou určenou podľa pôvodných geometrických plánov a ani súčasný užívací stav nie je totožný s touto pôvodnou hranicou určenou geometrickými plánmi. K posunu priebehu spoločnej hranice medzi pozemkami žalobcov a žalovaných došlo na podklade mapovania ZMVM vykonaného v r. 1988, pričom toto mapovanie sa vykonávalo vo viacerých kat. územiach a na veľkej ploche a zameriavali sa užívacie hranice trvale označené, pričom pri mapovaní sa neurčovali vlastnícke hranice meračmi na mieste samom ak neboli trvale označené. Žalobcovia si pred podaním žaloby dali vyhotoviť GP, ktorým došlo k oddeleniu parc.č. 5953/6 z parcely č. 5953 v podielovom spoluvlastníctve žalovaných. Znalkyňa porovnaním tohto GP s jej zameraním a prešetrovaním pri spracovaní znaleckého posudku konštatovala, že v GP žalobcov je nová hranica určená správne. Z uvedeného vyplýva dôvodnosť žaloby žalobcov na určenie vlastníckeho

práva k parc.č. 5953/6, nakoľko je nesporné, že po nadobudnutí pozemkov do osobného užívania žalobcami ako aj žalovanými resp. ich právnym predchodcom došlo bez akéhokoľvek právneho dôvodu k posunu vlastníckej hranice medzi týmito pozemkami v súčasnej dobe evidovanými ako parc.č. 5702 a parc. č. 5953. V dôsledku tohto posunu nie je totožný ani súčasný užívaci stav pozemkov s pôvodnou hranicou určenou podľa GP v čase, keď obe strany nadobudli pozemky do osobného užívania, pričom GP na oddelenie novovytvoreného pozemku parc.č. 5953/6 predložený žalobcami rešpektuje vlastnícku hranicu medzi spornými pozemkami určenú podľa pôvodných GP a teda týmto geometrickým plánom bola zameraná novovytvorená parc.č. 5953/6, ktorá je vo vlastníctve žalobcov, nakoľko ju nadobudli ešte v r. 1981 na základe rozhodnutia o pridelení pozemku do osobného užívania ako súčasť nadobudnutých parc.č. 3427 v kat.úz. Q. a parc.č. 296/14 v kat. úz. Q.. Na strane žalobcov teda ide o originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva v zmysle § 132 ods. 1 OZ, a preto súd ich žalobe vyhovel.

1.13. Žalovaní po znaleckom dokazovaní tvrdili, že spornú parc.č. 5953/6 nadobudli do svojho vlastníctva pokojnou a nerušenou držbou a so zreteľom na zistené okolnosti priebehu konania boli držiteľmi oprávnenými. Vlastníkmi sa stali uplynutím vydržacej 10 ročnej lehoty. Uvedené tvrdenie súd nepovažoval za dôvodné a preukázané, pretože z ničoho nevyplýva a ani nebolo žalovanými preukázané, že mali relevantný dôvod, ktorý by bol objektívne spôsobilý založiť ich vnútorné presvedčenie (dobromyseľnosť v tom), že sú vlastníkmi sporného pozemku. V súlade s judikatúrou súdov sama detencia nehnuteľnosti nepostačuje k nadobudnutiu vlastníctva vydržaním. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Dobromyseľnosť, ako kategória patriaca do vnútornej sféry držiteľa môže byť v praxi subjektívne držiteľom vyvodzovaná z najrozmanitejších skutkových okolností (právne relevantných, ale aj irelevantných). Medzi základné okolnosti, ktoré nasvedčujú v prospech oprávnenosti držby vecí patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdaci titul. Z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu (prípadne aj len domnelého - putatívneho) nadobudnutia vlastníctva. Domnelým (putatívnym) titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu (v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva), chýba pri nej ale niektorá stránka (vlastnosť, znak), ktorú pre nadobudnutie vlastníctva vyžaduje objektívne právo. Takýmto domnelým titulom môže byť v praxi napríklad dedičské rozhodnutie o nadobudnutí veci, ktorá v však v čase smrti poručiťelja objektívne nepatrila do jeho majetku alebo neprávoplatné rozhodnutie súdu určujúce vlastníctvo veci alebo kúpna, či darovacia zmluva, ktorá je z niektorého dôvodu neplatná (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/17/2016 zo dňa 24.04.2017).

1.14. Súd konštatoval, že žalovaní neuviedli žiaden titul nadobudnutia vlastníckeho práva k spornému pozemku a to ani domnelý (putatívny), s ktorým by bola spojená ich dobromyseľnosť, že im pozemok parc.č. 5953/6 patrí. Iba samotná držba resp. užívanie tejto nehnuteľnosti nepostačuje k nadobudnutiu vlastníctva vydržaním. Rovnako subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám o sebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva. Žalovaní neuvádzali a ani neprodukovali žiadne dôkazy na preukázanie ich dobromyseľnosti pri držbe spornej parc.č. 5953/6 a iba samotné presvedčenie, že tento pozemok je súčasťou parc.č. 5953, ktorú nadobudli v r. 1985 nepostačuje pre záver pre konštatovanie, že sa stali vlastníkmi spornej nehnuteľnosti z titulu vydržania. Žalovaní, resp. ich právny predchodca nadobudli v r. 1985 pozemok, ku ktorému im svedčí zápis vlastníckeho práva na LV č. XXXX, ale pokiaľ ide o spornú parc.č. 5953/6, k jej nadobudnutiu žalovanými nesvedčí žiaden právny titul v zmysle § 132 ods. 1 OZ a to ani domnelý právny titul, pričom ide o časť pozemku, ktorý zmluvne nadobudli žalobcovia. Na vlastníckom práve žalobcov k spornej nehnuteľnosti nič nemení ani mapovanie uskutočnené v r. 1988, keďže pri tomto sa neurčovali vlastnícke hranice na mieste samom ak neboli trvale označené a zameriavali sa iba užívacie hranice trvale označené napríklad oplotením, kolíkmi alebo stavbami a zrejme aj z toho dôvodu pri mapovaní došlo k zameraniu užívacej hranice medzi pozemkami žalobcov a žalovaných tak, že táto kopíruje múr rodinného domu žalobcov. Z uvedených dôvodov súd vyhovel určovacej žalobe žalobcov v celom rozsahu, keďže námietky žalovaných ohľadom ich nadobudnutia vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti titulom vydržania považoval za nepreukázané.

2. Rozsudok v zákonnej lehote napadli odvolaním žalobcovia. Navrhli rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať im náhradu trov konania. Namietali nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Poukázali na to, že už vo svojich prednesoch argumentovali tým, že aj pri zisteniach znalkyne je nepochybné, že sporný pozemok pokojne nerušene užívali ako vlastný od doby, keď ho dostali do užívania ako parc. č. 5953, minimálne od doby vykonania ZVMV v katastri v roku 1989, pretože už toto zameranie objektívne preukazuje užívací stav, ktorý bol do začatia konania sp. zn. 4C/251/2016 nesporný. Preto sporný pozemok nadobudli vydržaním. Reakcia súdu prvej inštancie na ich argumentáciu v rozsudku nie je dôvodná, že nemali mať relevantný dôvod objektívne spôsobilý založiť ich vnútorné presvedčenie, že sú vlastníkami pozemku, takže túto držbu posúdil iba ako detenciu. Hodnotenie súdu vychádza z nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia. Okolnosti zistené v konaní nasvedčujú tomu, že dôvodne po získaní pozemku do osobného užívania boli v presvedčení, že hranica medzi ich pozemkom a pozemkom žalobcu podlieha a tak ako bola vyšetrená v roku 1988. Zopakovali, že ich pozemok bol pridelený žalovanej v 1. rade a jej manželovi, neb. D.. T. do osobného užívania rozhodnutím ONV Topoľčany 26.07.1985 a na tomto základe bola oboma uzatvorená dohoda o osobnom užívaní. V tej dobe už mali susediaci pozemok pridelený, užívali ho, postavili si na ňom rodinný dom niekedy v roku 1985. Keď oni dostali pozemok pridelený, žalobcovia mali postavenú hrubú stavbu, už vtedy vstúpili do užívania pozemku tak, ako je užívaný už doposiaľ a ako toto užívanie bolo vyšetrené v roku 1988. Práve toto zameranie je podľa ich názoru skutočnosťou, ktorá nepochybným spôsobom preukazuje spôsob užívania. Výsledky tohto mapovania podpisovali aj jednotliví vlastníci pozemkov a za nich podpísal ich otec - manžel D.. T.. Do dnešného dňa žalobcovia na pozemky nevstupovali, nikdy nebol oň spor, ich užívanie bolo pokojné a nerušené od začiatku sporu sp. zn. 4C/251/2016. Skutočnosti, ktoré vyšli najavo v uvedenom konaní svedčia o tom, že užívacia hranica bola uznávaná aj z ich strany. Poukázali najmä na okolnosti vybudovania odkvapového chodníka za domom žalobcov, na vybudovanie ktorého si osobitne pýtali súhlas od JUDr. T. a žalovanej v 1. rade. V neposlednom rade poukázali na to, že žalobcovia sami listom z 21.07.2016, keď mali problém s nepovolenou stavbou navrhli, aby si určitý pás pozemkov, o ktorom dnes tvrdia, že je ich, od nich odkúpia. Preto zastávajú názor, že tieto skutočnosti svedčia o tom, že aj keby táto sporná plocha pochádzala pôvodom z pozemku žalobcov, že ju nadobudli do vlastníctva pokojnou nerušenou držbou podľa § 129 a § 130 OZ sa stali oprávnenými vlastníkami tejto plochy, keďže ju majú v držbe viac ako 10 rokov. Argumentáciu súdu, že im nesvedčí nadobúdaci titul a nemôžu byť dobromyseľní, nepovažujú za správnu. Nepochybné nadobúdaci titul bol pozemok parc. č. 5953, ktorý susedí s parcelou 5702. Vstúpili do vytvoreného užívacieho stavu, preto dôvodne boli v tom, že ich parcela siaha po tú hranicu, ktorej sa im užívanie ustálilo, keď navyše rozdiel nie je taký, aby bolo logické a spravodlivé od nich požadovať, aby si boli vedomí tohto rozdielu.

2.2. Súdna prax uznáva ako právny dôvod dobromyseľný vstup do užívania aj dôvod domnelý, spôsobilý vyvolať v držiteľovi dôvodné vnútorné presvedčenie o dobromyseľnosti jeho držby. Na tomto mieste znovu zopakovali, že tento stav bol rešpektovaný aj zo strany žalobcov minimálne 28 rokov (keď tento interval počítajú od ZMVM v roku 1988 do prvého sporu v roku 2016). Tomuto rešpektu žalobcov nasvedčujú aj ich reálne kroky, na ktoré už vyššie poukázali (vyžadovanie súhlasu od nich, snaha tento pás pozemku odkúpiť). Sú toho názoru, že za týchto skutkových okolností pridelenie im susediaceho pozemku do OSÚ bolo domnelým titulom, ktorý však v nich dôvodne založil vnútorné presvedčenie o tom, že sporný pozemok im patrí. Vydržacia doba pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nemu, aj so započítaním doby pred 31.12.1991 skončila najneskôr 31.12.1998.

3. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných navrhli rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, poukázali na to, že žalobcovia odôvodnili odvolanie s poukazom na výsledky mapované v roku 1988 na popud zo strany právneho predchodcu, čo ale nemohlo relevantným spôsobom založiť spôsobilý právny titul pre vydržanie ani dobromyseľnosť. V konaní pred súdom prvej inštancie znaleckým dokazovaním mali za preukázaný priebeh hranice medzi susednými pozemkami bol iný právne ako bol reálny v teréne. Oni od počiatku tvrdili, že o skutočnom priebehu hraníc vedel aj právny predchodca žalovaného, nakoľko o tomto prebiehal dlhoročný spor. Žalobcovia však nemali potrebu danú situáciu riešiť, až v okamihu, keď sa dozvedeli o zlom zakreslení priebehu hranice v katastri nastal spor o vlastnícke právo, keď na druhej strane vystupovala žalovaná ako právna nástupkyňa pôvodného vlastníka, ktorý ich vlastnícke právo popieral. Nakoľko spor so žalovaným sa nepodarilo vyriešiť mimosúdne, museli vec riešiť súdnou cestou. Poukázali na svoje dôkazy, ktoré produkovali v tom smere, že sporná časť pozemku je ich vlastníctvom a žalovaní tvrdia, že sa cítia byť vlastníkami v dôsledku vydržania, boli povinní preukázať im svedčiaci nadobúdaci právny titul zakladajúci ich dobrú vieru. Oni boli v konaní pasívni a žiadnu z nimi

tvrdených skutočností nepreukázali. Táto pasivita je podľa názoru žalobcov iba logickým vyústením toho, že neboli ani len domnelými vlastníckmi spornej nehnuteľnosti, keďže od začiatku vedeli, že im nesvedčí nijaký nadobúdaci titul. O skutočnosti, že toto súdne konanie bolo kvôli žalovaným nadbytočne svedčí fakt, že žalobcovia od začiatku sporu zreteľne vedeli označiť skutočný priebeh hranice, ktorý bol jasne zakreslený v geometrickom pláne tvoriacom prílohu žaloby. Nie je im jasné, čo viedlo a vedie žalovaných k popieranu ich vlastníckeho práva, keď rozpor je v podstate vzhľadom na umiestnenie spornej časti pozemku ako aj na jeho výmery na strane žalovaných fakticky nič nemení, keďže usporiadanie hranice pozemkov do súladu s právnym stavom má pre žalobcov význam v spomínanom v minulosti plánovanom zriadení drobnej stavby na pozemku žalobcov, ktorá by ich nijak významne nerušila pri užívaní pozemku v ich vlastníctve.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

5. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie len v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaných (§ 380 ods. 1 CSP) a po prejednaní veci sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalovaných vo veci samej sú z časti totožné s námietkami, ktoré uplatnili pred súdom prvej inštancie a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a rozhodol na základe zisteného skutkového stavu, vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol pritom starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a keďže ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci, odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na tieto v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd dodáva nasledovné:

7. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola žaloba doručená súdu prvej inštancie dňa 04.07.2017, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti zameranej geometrickým plánom č. 208/2017 vyhotoveným dňa 12.06.2017 Ing. Jurajom Brázdilom, pre katastrálne územie Q., ako pozemok parc. Reg. „C“, parc. č. 5953/6, zastavané plochy a nádvoría, o výmere 15 m². Geometrický plán č. 208/2017 vyhotovený dňa 12.06.2017, overený Okresným úradom Topoľčany, katastrálnym odborom dňa 20.06.2017 pod číslom 332/2017 je súčasťou tohto rozsudku. Žaloba bola podaná na tom skutkovom základe, že žalobcovia 1. a 2. sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností evidovaných Okresným úradom Topoľčany, katastrálnym odborom, na LV č. XXXX, pre katastrálne územie Q., obec Topoľčany, okres Topoľčany, a to: a) pozemok parc. reg. „C“, parc. č. 5702, druh pozemku zastavané plochy a nádvoría, o výmere 426 m² a b) stavby so súpisným číslom č. 2797, rodinný dom, postavený na pozemku parc. č. 5702. Pozemok parc. č. 5702 nadobudli na základe rozhodnutia ONV v Topoľčanoch zo dňa 01.10.1980, sp. zn. Fin-4-3911/80-229 o pridelení pozemku do osobného užívania. Žalovaní v 1. až 3. rade sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností evidovaných Okresným úradom Topoľčany, katastrálnym odborom, na LV č. XXXX, pre katastrálne územie Q., obec Topoľčany, okres Topoľčany, a to: a) pozemok parc. reg. „C“, parc. č. 5953, druh pozemku zastavané plochy a nádvoría, o výmere 470 m² a b) stavby so súpisným číslom 2755, rodinný dom postavený na pozemku parc. č. 5953. Pozemok žalovaní nadobudli do podielového spoluvlastníctva po ich právnom predchodcovi D.. D. T., ktorý pozemok nadobudol na základe rozhodnutia Okresného národného výboru v Topoľčanoch zo dňa 26.07.1985, sp. zn. Fin-4-311/85-219 o pridelení pozemku

do osobného užívania. Pozemky žalobcov a žalovaných sú susednými pozemkami majúcimi spoločnú hranicu, ktorá je v súčasnosti oproti pôvodnej hranici posunutá v neprospech žalobcov. V súčasnosti zameraná hranica pozemkov lemuje obvodový múr rodinného domu žalobcov. Žalobcovia pri stavbe prístrešku zistili, že tento stavajú na susednom pozemku, pretože k zmene priebehu hraníc malo dôjsť na základe zmien priebehu hraníc v rokoch 1988 - 1989 v súlade s meračským náčrtom vyhotoveným dňa 10.10.1988 J. T..

8. Žalobcovia za účelom zistenia, kto je vlastníkom pozemku, na ktorom mienili stavať prístrešok, dali vypracovať Geometrický plán č. 208/2017 vyhotovený dňa 12.06.2017, overený Okresným úradom Topoľčany, katastrálnym odborom dňa 20.06.2017 pod číslom 332/2017.

9. Nakoľko bolo medzi stranami sporné, kto je vlastníkom pozemku vytýčeným geometrickým plánom, súd prvej inštancie vo veci ustanovil znalca z odboru geodézia a kartografia, odvetvie geodézia, Ing. Yvetu Strhanovú (č. I.), pričom úlohou znalca bolo vypracovať znalecký posudok, v ktorom zdokumentuje priebeh spoločnej hranice medzi pozemkami parc. č. 5705 (LV XXXX) patriacim žalobcom a pozemku parc. č. 5953 (LV XXXX) patriacim žalovaným v kat. úz. Q. v čase ich nadobudnutia žalobcami a právnym predchodcom žalovaných a v súčasnej dobe a zistiť, či došlo k posunu priebehu spoločnej hranice oproti pôvodnému stavu a na základe akej právnej skutočnosti.

10. Zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že žalobcovia v súčasnosti parcelu č. 5702 (ktorá bola v minulosti delená na par. č. 296/14 a parc. č. 3427) nadobudli na základe rozhodnutia o pridelení pozemku do osobného užívania Fin-4-3911/80-229, ktorého podkladmi boli geometrické plány č. 241-1-2520-0046-78, k. ú. Q. a č. 241-1-2520-0046-78, k. ú. Q..

11. Žalovaní (ich právni predchodca) nadobudli parcelu č. 5953 na podklade dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku RII 75/85, ktorého technickým podkladom bol geometrický plán č. 241-1-2520-0046-78, k. ú. Q..

12. Znalec konštatoval, že k posunu priebehu spoločnej hranice medzi pozemkami reg. C KN č. 5702 zapísanej na LV č. XXXX a reg. C KN č. 5953 zapísanej na LV č. XXXX došlo na podklade mapovania ZMVM vykonaného v roku 1988 a do evidencie nehnuteľností zapísaného v roku 1990. Žalobcovia nadobudli nehnuteľnosti reg. C KN č. 5702 v roku 1981 a žalovaní (ich právny predchodca) nadobudli nehnuteľnosť reg. C KN č. 5953 v roku 1985. Ďalej konštatoval, že súčasný platný stav katastra nehnuteľností podľa mapovania ZMVM v spoločnej hranici účastníkov sporu nie je totožný s vlastníckou hranicou určenou podľa pôvodných geometrických plánov č. 241-1-2520-0046-78 k. ú. Q., č. 241-1-2520-0046-78 k. ú. Q., ktoré boli podkladmi právnych listín. Súčasný užívací stav (múrik oplotenia a odkvapový chodník stavby žalobcov) nie je totožný s pôvodnou hranicou určenou podľa geometrických plánov č. 241-1-2520-0046-78 k. ú. Q., 241-1-2520-0046-78 k. ú. Q. a nie je totožný ani s platnou vlastníckou hranicou vedenou v katastri nehnuteľností určenou na podklade mapovania ZMVM. Záverom konštatovala, že geometrickým plánom č. 36566497-208/2017 je nová hranica určená správne.

13. Súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel a k procesnej obrane žalovaných uviedol, že nepreukázali, že by sporný pozemok nadobudli vydržaním.

14. Z hľadiska odvolacej argumentácie odvolateľov bolo ich povinnosťou preukázať svoju obranu - tvrdenie, že k spornej parcele č. 5953, ktorej hranica by siahala až po obvodový múr rodinného múru žalobcov, ktorá v súčasnosti tvorí platnú hranicu medzi pozemkami žalobcov a žalovaných im, resp. ich právnemu predchodcovi svedčí/ svedčal titul nadobudnutia vlastníctva.

15. Žalovaní svoju dobromyseľnosť vydržania odôvodňovali tým, že spornú parcelu pokojne a nerušene užívali ako vlastnú preukázane od doby, ako dostali do osobného užívania tento pozemok, parcelu č. 5953, minimálne však od doby vykonania ZMVM v roku 1988. Nesúhlasili s právnym názorom súdu prvej inštancie, že im nesvedčí nadobúdaci titul, pretože oni vstúpili do vytvoreného užívacieho stavu, preto boli dôvodne v tom, že ich parcela siaha až po tú hranicu, ktorej užívanie sa ustálilo a tvrdili, že žalobcovia, ktorí začali so stavbou skôr, túto postavili na hranici pozemkov.

16. Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia práva (vrátane vlastníckeho práva k nehnuteľnosti). V prípade splnenia zákonom určených podmienok (týkajúcich sa držby, držiteľa,

predmetu držby a vydržacej doby) dochádza k nemu priamo zo zákona. Podmienky vydržania sú pritom stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne - ak z nich nie je splnená čo i len jedna, nedochádza k vydržaniu. Oprávnenosť držby je jednou z podmienok nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním. Za držiteľa sa považuje osoba, ktorá fakticky ovláda vec a to nepretržite a nerušene po dobu 10 rokov. Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako so svojou.

17. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/137/2019 zo dňa 29.apríla 2020, v ktorom Najvyšší súd SR riešil otázku nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním a vo svojom rozhodnutí poukázal na uznesenie sp. zn. 3 Cdo 17/2016 v odôvodnení, ktorého uviedol, že predpokladom prijatia záveru súdu o vydržaní musí byť medziiným zistenie, že počas vydržacej doby držiteľ skutočne „bol“ (teda nie iba „mohol byť“) so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí (porovnaj tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 271/2007, 5 Cdo 49/2010 a 3 Cdo 12/2010). Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus); ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul nasvedčuje. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré nasvedčujú v prospech oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdaci titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 260/2008). Dobromyseľnosť, ako kategória patriaca do vnútornej sféry držiteľa, môže byť v praxi subjektívne držiteľom vyvodzovaná z najrozmanitejších skutkových okolností (právne relevantných, ale aj irelevantných). Posúdenie, či držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec patrí, nemôže ale vychádzať iba zo subjektívnych predstáv držiteľa. Z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu nadobudnutia vlastníctva. Vlastníctvo (okrem prípadov nadobudnutia ex lege) sa nadobúda najmä dedením, kúpou, darovaním, výmenou. Domnelým (putatívnym) titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu (v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva), chýba pri nej ale niektorá stránka (vlastnosť, znak), ktorú pre nadobudnutie vlastníctva vyžaduje objektívne právo. Takýmto domnelým titulom môže byť v praxi napríklad (a) dedičské rozhodnutie o nadobudnutí veci, ktorá však v čase smrti poručiteľa objektívne nepatrila do jeho majetku, (b) neprávoplatné rozhodnutie súdu určujúce vlastníctvo veci, (c) kúpna alebo darovacia zmluva, ktorá je z niektorého dôvodu neplatná.

18. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že právny predchodca žalovaných nadobudol vlastnícke právo k parcele č. 5953 v roku 1985 na základe dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku RII 75/85, ktorej technickým podkladom bol geometrický plán č. 241-1-2520-0046-78 k. ú. Q.. Tento geometrický plán bol do evidencie nehnuteľností zapísaný pod č. zmeny 28/1980. Žalovaní tvrdili, že spoločná hranica medzi pozemkami bola na hranici domu žalobcov, keďže začali so stavbou domu skôr a dom postavili na hranici pozemkov. A tento užívaci stav bol v roku 1988 deklarovaný aj pri mapovaní ZMVM. Žalovaní v konaní nepreukázali tieto tvrdenia, pretože zo záverov znalkyne jednoznačne vyplýva, že pri mapovaní v roku 1988 došlo k posunu pozemkov oproti tomu, ako boli zamerané geometrickým plánom č. 241-1-2520-0046-78, teda je zrejmé, že pôvodná hranica pozemkov nebola na mieste, ako tvrdia žalovaní (tvorená hranicou domu žalobcov). Takýto stav pozemkov bol potom zapísaný v roku 1990 do evidencie nehnuteľností. Žalovaní tvrdili, že vydržacia doma im začala plynúť najneskôr od roku 1988, kedy boli pozemky nanovo zamerané. K tomu je potrebné zdôrazniť, že samotná skutočnosť, že na základe mapovania boli hranice pozemkov zmenené - posunuté, nepreukazuje oprávnenosť držby, teda na základe čoho boli žalovaní objektívne presvedčení, že sú vlastníckymi nehnuteľnosťami, teda že majú pre toto ich presvedčenie oprávnený nadobúdaci titul. Iba fakt, že pozemok nerušene užívali nie je postačujúci na preukázanie, že túto parcelu užívali ako

vlastnú a - čo je podstatné - nadobudnutú na základe (konkrétneho) zákonného titulu. V konaní žiadny zákonný titul pre nadobudnutie vlastníckeho práva ani netvrdili a ani nepreukázali, odvolávali sa len na nerušenosť užívania a na ich osobné presvedčenie, že im pozemok od pridelenia patrí.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti potom odvolací súd dospel k záveru, že v čase, kedy k parcele č. 5953, t. j. v roku 1985 nadobudol vlastnícke právo právny predchodca žalovaných, bola hranica tejto parcely určená na základe geometrického plánu č. 241-1-2520-0046-78 k. ú. Q., ktorý bol zapísaný v evidencii nehnuteľností, a ktorá hranica je totožná (v zmysle dovolených odchýlok k určeniu pôvodnej hranice) s novo vytvorenou hranicou podľa geometrického plánu č. 36566497-208/2017, preto právny predchodca žalovaných nemohol byť dobromyseľný v tom, že hranica jeho pozemku parcely č. 5953 siaha až k obvodovému múru rodinného domu žalobcov. Tomu nasvedčuje aj umiestnenie oplotenia, ktoré podľa vyjadrenia žalovaného v 2. rade bolo realizované niekedy v rokoch 1990 - 1991. Z fotodokumentácie a znaleckého posudku vyplýva, že múrik v prednej časti pozemku nepokračuje v línii hranice domu žalobcov, ale zasahuje do pozemku, o ktorom žalovaní tvrdia, že by mal byť ich vlastníctvom titulom vydržania. Je nelogické a z ich strany nevysvetlené, prečo, ak mali za to, že hranica pozemku je tvorená stenou rodinného domu žalobcov, ich právny predchodca postavil oplotenie uvedený spôsobom, t.j. nie v línii hranice domu žalobcov ale do „svojho“ pozemku.

20. Žalovaní nepreukázali, že ich právny predchodca bol dobromyseľný pri nadobúdaní vlastníckeho práva k parcele č. 5953 so zreteľom na všetky okolnosti, obzvlášť na existenciu geometrických plánov určujúcich priebeh hranice zapísaných v evidencii nehnuteľnosti a nezmenených až do roku 1988, potom nemožno mať ani za to, že by právní nástupcovia (žalovaní) vstúpili do dobromyseľnej držby.

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, keď žalovaní nepreukázali, že nadobudli vlastnícke právo k spornej parcele vydržaním.

22. V konaní úspešným žalobcom 1. a 2. rade ako spoločne a nerozdielne oprávneným odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).